



POGLED  
NA HAMBURG



## V deželi polnočnega solnca.

Potopisni spomini. — Napisal dr. Ivan Knific.

### I.

#### Predigra.

**Z**unaj domovine, na obrežju sinje Donave, imam prijatelja, ki zelo rad potuje. Poleti kar ne vztrpi doma, in če ne potuje dalje, si ogleda vsaj košček romantičnih alpskih pokrajin. Pred par leti sem mu iz Alžira poslal razglednico. Ne vem, kaj me je zmotilo, da sem mu nanjo napisal pikro opazko: „Tukaj še nisi bil.“ To je bilo o Veliki noči. Tri mesece pozneje dobim razglednico, na kateri berem te-le besede: „Hamerfest 16. VII. 1907. Ob svitu polnočnega solnca ti pišem te vrstice. Vračamo se s Severnega rtiča. Krasni so norveški fjordi, čarobna je polarna noč.“ Ob robu pa sem bral opazko: „Kdo je dosegel rekord?“ Izplačal me je: do skrajnjega severa Evrope je dalje kot do Alžerije, skandinavska obala je mnogo zanimivejša, kot je obrežje severne Afrike.

Nekaj tednov pozneje sva se sešla. Da ste ga videli, s kakim navdušenjem mi je pripovedoval o Norvegiji, o njenih fjordih, vodopadih, lednikih, o divni morski vožnji, o svojih sopotnikih, o severnih jelenih, o Laponcih! Obličje pa se mu je svetilo, ko mi je govoril o bajnem solncu, ki v poletnem času razsvetljuje polarne kraje tudi ponoči. Zavidal sem ga; obenem pa mi je šnila v glavo misel: Čimprej si moram tudi jaz ogledati te kraje. Ko mi je raz-

ložil še nekatere podrobnosti glede ladje, stroškov, jezika in potne družbe, se poslovim od njega z besedami: „V par letih dobiš pa ti od mene razglednico iz Hamerfesta.“ Izpolnil sem obljubo; s Špicbergov sem mu poslal severnega medveda, naslikanega seveda, z opazko: „Od Severnega rtiča smo se vozili še 36 ur do semkajle. — Kdo je dosegel rekord?“

Radovednost in vedoželjnost sta me gnali proti severu. Pa še drug vzrok sem imel, da bi rad videl polarne kraje.

Svoj čas smo se učili v srednjih šolah, kako so po zemlji razdeljeni letni časi, kako se vrstita dan in noč v različnih pasovih našega planeta. Učili so nas, da je severni tečajnik tisti vzporednik, kjer solnce 21. junija ne zaide, temveč ostane ves dan nad obzorom; da v severnem mrzlem pasu poleti solnce sploh dalje časa ne zaide, pozimi pa istotoliko časa ne izide; da imajo torej prebivalci teh krajev o kresu vedno dan, o Božiču pa vedno noč. Stvar se mi je zdela prav čudna. Pripovedoval sem o tem sosedomu Martinu, s katerim sva skupaj hodila v domačo šolo, potem pa je ostal doma ter je obdeloval grudo. Ta pa mi reče zasmehljivo: „Ti že moraš verjeti, ker hodiš v šolo.“ — Ko sem se v višjih razredih seznanil z osnovnimi nauki zvezdoslovja, mi je postalo popolnoma jasno, da je tako in da mora tako biti. Zopet sem se spravil nad Martina,